

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYŰLEKEZETI LAPJA • 2008. DECEMBER XIX. ÉVFOLYAM 24. SZÁM

Isten mennyei ajándéka

Albrecht Dürer: A királyok imádása

A pásztorok és a napkeleti bölcsek betlehemi útját járjuk, amikor a karácsonyi ünneplésünkkor, szeretünk kifejezéséeként, egymást ajándékban részesítjük. A legnagyobb ajándék, amit valaha kaptunk és amit egyáltalán kapni lehet, az maga Jézus.

Jézus ma is a legnagyobb ajándék. Ajándék az, amit ingyen kapunk, és aminek örülünk. Nem dolgoztunk meg érte, talán nem is érdemeltük meg, de mégis ajándék. És pontosan így ajándékozza Isten nekünk Jézust. Nem érdemeltük meg, nem dolgoztunk meg érte, sőt nem is vártuk, hisz nem volt helye a világon, de Isten elküldte Őt, és Ő jött. Jött önként és szabadon, szeretetből. Isten nagyot tett az Ő népével, a legnagyobb ajándékot adta bűnös gyermekeinek: saját Fiát, hogy aki Őt csakugyan Isten ajándékának tekinti, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Róla beszél minden és mindenki. Nem lehet Őt kihagyni az emberi életből. Ma han-

gosan biznyságot teszünk Róla, állást foglalunk Mellette. Nem lehetünk semlegesek, mert nincs közöttünk senki, aki Róla ne halott volna. Ma különösen sürgős a válaszuk Isten üzenetére, mert ha valaha időszerű volt, ma sorsdöntő a Jézus szava: aki nincs Velem, Ellenem van. Ma minden lélek elé oda van téve az élet és a halál kérdése; azonnal felelnünk kell: mik vagyunk, kihez tartozunk, ki melé állunk? Róla szól a karácsonyi ének, de Ő beszél. Az angyalok énekében, a bölcsek tisztességtételében, a csillag ragyogásában, Heródes gondolatában vagy a messiási ígéretekre utaló írástudók szavában Ő beszél, mert az egész Ótestamentumban Ő beszél mindenhol, és ez karácsonykor, a testet öltés éjszakáján lett nyilvánvalóvá. Reá néznek és reá várnak az Ótestamentum prófétái, Neki felelnek és általa szólnak.

Ma a szívek megtelnek az Ő életével, az arcokon betlehemi csillagfény ragyog. Ő ma

BÁNYAI LÁSZLÓ

FOLYTATÁSA A 2. OLDALON

Fogadjátok az Urat!

Nem egyszer tanúi lehetünk annak, hogy egy-egy világi nagyság hivatalos látogatását emberfeletti lényeknek kijáró, felfokozott lelkesedés övezi. Az önistenítő zsarnokok egyenesen megkövetelik maguknak az ünneplés kultuszát. (Ceașescu idejében bőven volt részünk ebből...)

Isten egyszülött Fiának jövetele teljességgel elütött ettől. A karácsonyi népi ének tanúsága szerint: „Nem volt, aki befogadja / Őt, ki égnek s földnek Ura”.

A világ azóta sem tanult a szégyenletes esetből... Miképpen a sötétség nem fogadta be a világosságot (Jn 1,5), a mindenkor ember nehezen fogadja be „a világ világosságát”: élete Krisztusát.

Pál apostol azt tartja a vendégszeretetről, hogy „ezáltal némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégelnek meg” (Zsid 13,2).

A karácsonyi „angyaljárás” idején ilyenképpen fogadjuk istenarcú ember-testvéreinket, és fogadjuk szeretetünkbe őket! Isten küldötteiként (am. angyal) érkeznek hozzánk...

„Az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk” – hirdeti hirdető János apostol (Jn 1,14). A Biblia Esztendejében az Írás „holt betűinek” a sűrűjéből hús-vér valóságában lép elő és érkezik hozzánk Megváltó Jézusunk, hogy velünk járjon-lakozzon, életünkben boldogítsa, s a halálból üdvözítsen. **Fogadjuk Őt** szívünkbe, templomainkba, otthonainkba – hogy Ő áldja és szentelje meg szeretetben a mi ünnepünket, egész életünket!

2008 Karácsonyának Adventjében

TÓKES LÁSZLÓ

„...a világosság a sötétségben fénylik” (Jn 1,5) – Áldott karácsonyt!

„Az igazi világosság eljött volt már a világba, amely megvilágosít minden embert. A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadták be őt. Valakik pedig befogadták őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (Jn 1,9-12)

Isten – a Szentháromság Isten – teljesen, tökéletesen maga a világosság, nincs benne sötétség. A látható világba beleteremtette, behelyezte Isten a világosságot, hogy így is kifejezze azt, hogy az övé ez a földi, testi érzékszervekkel felfogható teremtett világ. Hogy ez a világosság ne csak a fényben, a nappalban, hanem az emberben is felragyogjon. Krisztus is, az Isten-Fiú, egy lényegű az Atyával, a Szentlélekkel, így ő is kimondhatta, hogy „Én vagyok a világ világossága.” Ő emberi testben és emberi környezetben jelent meg karácsonykor, születésével. Ő azért hagyta ott a mennyei világ, a láthatatlan világ világosságát, hogy emberi testben hordozza azt köztünk, emberek között, hogy minket lelkileg megvilágosítson.

Ez a megvilágosítás nem Buddha megvilágosodásához hasonló, ez a megvilágosítás nem más, mint hit által Vele kapcsolatba kerülni, vele kapcsolatot tartani, Jézusban hinni, Jézust befogadni a szívünkbe. Aki befogadja Őt, az hordozza és tovább sugározza Krisztust, a világos-

A LÉLEK CSENDJE

Istentől született élet

ságot, az ilyen embert Isten fiának hívjuk, aki pedig tud róla, de nincs a szíve közepében, nem fogadta be Jézust, az nem Isten gyermeke. Isten fiai, a világosság fiai azok tehát, akik az Ige által élnek, akiket Jézus vezet és az Igét megélik, akik fénylenek, akik igazán valóságosan hisznek Jézusban!

Karácsony ünnepe, Jézus születésnapja, örök jele annak a történelmi valóságnak, hogy a világosság testben volt itt közöttünk és ma is csak Ő, Jézus adhat világosságot lelkünkbe, életünkbe, szívünkbe. Megvilágosodni Jézuson kívül nem lehet e látható világban, csak akik befogadják Őt, azok világosodnak meg. A világosság, amit Ő adhat, ami Ő maga, több mint fény, több mint Nap, több mint gyertyaláng, több mint az utcák mesterséges fénye, nem emberi produktum. Teljesen isteni és csak a hit érzékszervével, csak a lelki dimenzióban fogható fel, fogadható be, az a felülről sugárzó isteni, lelki többlet, amelyből a réginél másabb, újabb fakad, minőségibb élet - „Istentől született élet.”

A karácsonyfák csillogó díszei jelek, a világosságra figyelmeztetnek, arra hogy nem csak a „fákon, de a szívekben legyen karácsony” (Szilágyi Domokos), arra utalnak, hogy Jézus a világosság és mi is általa világosodtunk meg és világosodhatunk meg. Az idei ünnepen fénylik a ti világosságotok a családban, gyülekezetekben. Világosság fiai, vegyéték, szórjátok a világosságot, hogy másokat le ne győzzön a sötétség, világosság vegye őket birtokba, ne az Isten királyságán kívüli sötétség!

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

ISTEN MENNYEI AJÁNDÉKA

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

beszédés tény: az Ige testté lett, megszületett a világ Megváltója, Isten ígéretei valóra váltak. Milliók millióknak adják át az esemény híré, és új milliók jelentkeznek, hogy a Róla való hírt a föld végéig terjesszék. Meglátogatott az, Aki nem volt nálunk, és Akinek eljöveteletét Istennek szent emberei sok évszázadon át hirdették. Az látogatott meg, Aki szeret, megsajnál és segíteni akar rajtunk. A látogató a legkedvesebb, mert örömet szerez, változást hoz életünkbe. Látogatása nem egy időre szól, hanem örökre. Az Ő országa nem e világból való, Magát nem köti a mi múlandó világunkhoz. A magasságból, a mennyekből jött le.

Isten jóakarátának bizonyossága: a betlehemi gyermek, Aki a mi békességünk (Mik 5,5). Az Úr Krisztus megszületése jele és kezessége annak, hogy Isten az egész teremtett mindenséggel megbékült. A békesség a Bibliában azt jelenti, hogy a bűnre rettenetesen haragvó Isten, a betlehemi gyermekért, megbékélt a Föld minden lakójával. A jóakarátú Isten szeretete, a Föld békességének garanciája, az Úr Jézus Krisztus

által. Örök békességünk ára, a Betlehemben megszületett gyermek, golgotai vére.

Isten mennyei ajándéka az a tény, hogy Isten emberré lett. Isten érettünk lett emberre. Azért lett Isten emberré, hogy minket megváltson. Azért jött Jézus, hogy megkeressen és megtaláljon. Hogy mindent a helyére tegyen. Ő visszahozza az elveszettet, közel hozza az elérhetetlent. A Karácsony annak a jele, hogy Isten a jóakarátú emberekkel van. Nincs Nála nélkül beteljesedés. Jézus azért született e földre, hogy megváltson minket a jövőhetetlenül tönkrement életünkben.

Milyen nagy szeretet kellett ahhoz, hogy az Atya ideadja a Fiát, hogy a Szentháromság Isten második Személye felvegye az emberi testet. És annyira alá szálljon, hogy istállóban szülessék, nemsokára pedig üldözöttként meneküljön és túrje és szenvedje az emberi állapotot és magát az embert. Az evangélium szíve, összefoglalása a János 3,16: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát adta...”. Milyen kibeszélhetetlen és megfoghatatlan szeretet kellett ahhoz, hogy a Fiú Úristen mindezt önként vállalja. Ez az önzetlen szeretet áradt ki a földre. Ez lett az ember része. Ez a mi bizakodásunk és megtartatásunk.

Csodálatos, hogy a mennyet és a földet betöltő Isten magára vette az emberi test korlátait. Ezért a mennyei fény áradását, a karácsony dicső ünnepét nem zavarhatta és nem állíthatta meg sem a korszakok, sem az emberi szív és gondolat sötétsége, sem a tankönyvek, könyvtárak és akadémiák „bölcsségei”. Sem háborúk borzalmainak valósága, sem a „télapó” és a fenyőfák ünnepének sokszori hamis csillogása. A Karácsony jött és felfoghatatlan csodájával és erejével maga mögé utasította Augustus császárt, s azóta mind a császárokat és egész titkos, vagy tudományos rendszerüket, mind államrendeket és birodalmakat, ideológiákat, sőt kihűlt szíveket is. Valóban nagy a kegyelem értéke, hogy Isten hús-vér emberré lett.

Imádkozzunk azért, hogy Isten mennyei ajándéka, a Karácsonykor megszületett Úr Jézus Krisztus, szavainkon, cselekedeteinken, magatartásunkon, de főleg egész életünkön keresztül munkálkodhasson bennünk és általunk, Igéje és Szentlelke által, hogy közülünk senki el ne vesszen, hanem örök életet nyerjen. Ha ezzel a nemes szándékkal gyűjtjük meg karácsonyi gyertyáinkat, tápláljuk, hogy egyre messzebbre világítsunk.

Emlékezés egy karácsonyi legációra

Nyugdíjas lelkészként Érendréden karácsonyozok feleségemmel egyetemben az egyik testvérénél. Telik az ünnep, amelybe belefér templomi és családi ünneplés egyaránt. Karácsonyi úrvacsorával és családi ünnepi vacsorákkal, ebédekkel, evésekkel.

Eszembe jut, hogy ötvenegy éve, 1957 karácsonyán a közeli Tasnádszántón prédikáltam először, mint első éves teológus karácsonyi legátusként. Akkor tizennyolcéves voltam... Hiába, no: ötvenegy esztendő az se nem több, se nem kevesebb, mint bő fél évszázad.

Elhatározom, hogy Egérkével (a múlt év tavaszán vásárolt kis szürke Matizzal) átgurulok első legációm színhelyére. Oldalbordám nem tart velem, mert a pulyaseregnek még süt valami finomat. Így Attilát, egyik unokaöcsénket ültetem az anyósülésre s nem sokat fecsegve, de tömören elmondva az 51 éves eseményeket meg is érkezőnk a színhelyre.

Nem ismeretlen előttem a templom, hiszen minden évben elmegyek előtte, amikor valamilyen okkal-céllal Tasnádra megyünk. Lefényképezem a templomot és a parókiát, miközben még mindig emlékezem...

A hagyományos és szertartásosnak is nevezhető legációválasztás után néhány másodéves lerohan: Te félnótás gólya! Tudod, milyen helyet választottál? Menj be a dékániba és cseréld, mert... És aztán elmondták, hogy Tasnádszántón a félelmetes hírű dr. Sárközy Endre a lelkész, aki olyan szigorú, hogy felkérdezi a prédikációt, s ha nem tudja szó szerinti a szerencsétlen „sipék” felmondani, akkor mehet is, ahonnan jött: nem prédikálhat, legátumot nem kap és olyan levelet küld a teológiára, hogy azt még a dékán sem teszi a kirakatba, de még a rektor úr se.

Nem volt vigasztaló a kollegák tájékoztatása, de nem cseréltem. Pedig éppen nem tudtam bemagolni soha semmit. Se verset, se prózát, se egyetlen prédikációt. Papcsmete vagyok – vigasztaltam makacs fejemet – mégsem fog tán Bandi bácsi velem csúful eljárni. És ha igen, akkor...

Szenteste délutánján érkeztem vonaton Tasnádszántóra. Száraz hideg volt, épp olyan, mint az idei. Hó csak mutatóban. A lelkési családban szeretettel fogadtak, s a vacsora ideje alatt sok mindenről váltottunk szót. A Sárközy-csmegetéssel is megismerkedtünk, akik között ott volt az akkor tizenkét-tizenhárom éves Márta, Jakabovitsné, a későbbi neves képzőművész, aki anyjától örökölte művészi tehetségét. A tiszteletes asszony festményeinek megtekintése után – melyekből a templomukról festett egyik ké-

A tasnádszántói református templom télidőben

pe ma is az iroda falán van – Bandi bácsi a hatalmas ebédülő cserépkályhájához hívott melegedni, ahol gyanakodva vártam, hogy mikor fűt be nekem a parancs: nosza, halljuk a prédikációt.

Fel voltam készülve a legrosszabbakra, de mert nem fedeztem föl első főnökömben a fenevadat, hát módfelelt bizakodtam, amikor érdeklődni kezdett családunk felől. Apád, Gyurka hogy van? Hát Zsazsa? És hányan vagytok testvérek, és mekkorák? Kérdései közben feloldódtam kissé, de korai volt még a lazítás, mert a következő pillanatban mintha mennykő csapott volna le, elhangzott a vallatást jelző kérdés: Mi a prédikáció textusa? Nnnna, most kezdődik... – gondoltam, de aztán összeszedve magam, nagyon gyorsan elmondtam – de inkább elhadartam –, hogy dr. Nagy József professzor úr Mert... című prédikációja az Ésaías 9,6-7 alapján egy rövid bevezetés után három részben bontja ki és magyarázza az ígét, majd frappáns befejezéssel mond áment.

Mivel a következő kérdés már a teológia tanári karára vonatkozott és befejezettek éreztem a „feleltetést”, gyorsan átadtam professzoraim karácsonyi jókívánságait. Természetesen a diák azért diák, ha teológus is, hogy olyan üdvözlőket is átadjon, melyeket nem is küldtek. Egyik profom üdvözlőjére csak annyit mondott, hogy bár „tőle” nem várta el, de köszöni szépen.

A karácsonyi reggeli nem a legjobban esett, mert módfelelt drukkoltam a szolgálat miatt. Aztán eltelt az idő, harangoztak, bevonultunk a templomba. Megkezdődött az ünnepi istentisztelet, s a Krisztus Urunknak kezdetű ének harmadik verse után reszkető inakkal cammogtam föl a rettentően magas és meredek lépcsőjű szószékre. Az volt az

érezésem, hogy soha nem érek fel, olyan magasnak tűnt.

Erős szívdobogással kezdtem meg első szolgálatomat, lehet hogy halkán, lehet, hogy hangosan nyekeregve el az előfóhászt: A mi segedelünk... Amikor aztán meghallottam a saját hangomat, végtelen nyugalom töltött el s ezzel a nyugalommal végeztem szolgálatomat: igeolvasást, prédikációt, imákat, mindent. Csak azon csodálkoztam magamban, hogy egy tizennyolc éves fiatal embernek, aki még tavaly csináltan cimboráival virtuskodásból dinnyét lopott, hogyan engedelmeskedhetnek vagy háromszázan, illetve hogyan is hallgatják csendben, figyelmesen végig, amit mond: öregek, fiatalok és gyerekek.

De vissza a mába. A fényképezőgépet zsebre rakva csengetünk be a parókiára, ahol nagyot néznek ugyan, de nagy szeretettel fogadnak és meghallgatják látogatásom célját. Fiatal lelkésztársam, Barabás Attila készséggel veszi át szerény alkalmi adományomat, majd – mivel kissé sietek a nem épp barátságos téli idő miatt – megmutatja a templombelső, melyet ötvenegy esztendeje nem láttam, s amely úgy néz ki, mint félszáz éve, s amelynek csak a szószéke „ment össze”: csupán öt lépcsőfok „maradt” a műzesszék és szószék felső szintje között.

Érendréd felé fordítom a kocsirúdat, s közben azt is elmondom a két Attilának, hogy azon a karácsonyon még Érkőrösön és Érszodorón is szolgáltam.

Ez a kis kiruccanás lélekben nagyon felémelő volt számomra. Ha nem megyek el, nagyon szegénynek érezhetném most magam. Így mintha gazdagabb lennék.

MAKAY BOTOND

BÓDÁS JÁNOS

Nem akadt hely

(Lukács 2,7)

*Nép a nép hátán nyüzsgő Betlehemben,
s hogy jött, Akit évezredek óta vártak,
– mily szégyen ez – a vaksággal vert ember
nem adott helyet az Isten Fiának!*

*Ím, legelőször barmok szeme tágul
ámulattal az égi Jövevényre,
s egy vén istálló korhadt jászólábul
elégült meg milliók lelki éhe.*

*Nem volt hely! S ma sincs! Lelkünk tele van,
száz indulat zsiibongó népe lakja,
s Krisztus bolyong, az Isten hontalan!*

*...Feléd vezet ma szent Karácsony napja,
s szennyes szívem szállásnak felajánlom:
fogadd el, Jézus, s légy Uram, Királyom!*

Egy János-nap 1560-ban

Különös János-napot ért meg Kassa városa 1560. december 27-én. János evangélista napja máskor is kiemelkedett a névnapok szürke köznapiságából, mert nemcsak a János név viselői, no meg azok rokonai és barátai számára jelentett ünnepet, hanem, mint karácsony harmadnapját, szélteben megünnepelték.

Ebben az évben szomorú karácsonya volt a kassaiaknak. A környékről most is sokan siettek Kassára, hogy az ünnepeket a barátságos városban töltsék. Pedig a karácsony ezúttal nem ígérkezett olyan meghitt, békés ünnepnek mint máskor. Október elején szakadt a veszedelem a város nyakába. Zay Ferenc kassai főkapitány elűzte a város német lelképásztortát és a német katonaság prédikátorát, a magyar prédikátort pedig elfogatta. Sok kérvényezés után a német lelképásztor végre visszatérhetett a lelkész nélkül maradt gyülekezetbe, de a magyar prédikátor börtönének ajtaja nem nyílt meg. Súlyos volt a vád Huszár Gál uram ellen – mert hiszen a nyomdász reformátor volt akkor a kassai magyar prédikátor –, eretnek tanok hirdetése és felségsértés vádjával fogták el. És hiába mozgattak meg minden követ a derék kassaiak, a szomszéd városok, a reformált hitű főurak, sőt maga a trónörökös Miksa főherceg is, a császár hajthatatlan maradt. Hiába tanúsították, hogy Gál pap igaz keresztyén emberhez illően imádkozni szokott a felsőbb hatóságért, nem hogy szidalmazta volna a császárt, nem használt semmit. A kassai magyar katonák és polgárok küldöttsége ért el csupán némi eredményt a hírhedt eretneknyomozó egri püspöknél, Verancsics Antalnál. A püspök megígérte, hogy egyelőre nem szállíttatja egri börtönébe a foglyot.

Karácsonykor nem szólt magyarul Kassa templomaiban az Ige. A főkapitány még annyi időre sem engedte ki foglyát, amíg a templomokban annak rendje-módja szerint magyar prédikációt tartson. Abban a házban prédikálhatott csak, ahol fogságban tartották. Zsúfolásig megtelt a ház az ünnep mindegyik napján, valahányszor a rab lelképásztor Isten szabadítását, a karácsonyi evangéliumot hirdette. A megváltó születését hírül adó betlehemi csillag fénye ragyogott be a hitéért szenvedő prédikátor bizonyágtétele nyomán a kassaiak nagyon is szomorú, nagyon is fekete karácsonyába.

Az ünnep harmadik napján, János evangélista napján délután a kaput őrző magyar gyalogosokat a főkapitány váratlanul németekkel váltotta le és a leváltott őrséget házához rendelte. A katonák csendben, dobszó nélkül meneteltek. A lakosság gyanút fogott. Szokatlan dolog volt az akkori időkben a katonaság néma menetelése. Futótűzként terjedt a hír: a főkapitány titokban Egerbe akarja szállíttatni a magyar prédikátort. Magyar katonák és polgárok ro-

hantak elő az utcákból. A fogoly háza előtt megtelt a tér emberekkel. Katonák, polgárok – ki fegyverrel, ki anélkül – mesterlegények, Kassán ünneplő idegenek, asszonyok, gyermekek kavargtak tarka összevisszaságban. Sötét este volt, úgy 6 óra tájt lehetett az idő. A hangulat egyre izzóbb lett. Olaj volt a tűzön az újabb hír: a város embereit is elparancsolta a főkapitány a kaputól. A gyanú kezdett beigazolódni, az izgalom fokozódott. Arra a hírre, hogy a kaput csak néhány német őrzi, és a késői óra ellenére sem zárták be, már szinte biztosan tudták az emberek: tényleg viszik prédikátorukat. Tetőfokára hágott a fölháborodás. Gyalázatot, ámulást kiabáltak. Izgatottan tárgyalták az addigi eseményeket, latolgatták a várhatókat. Bennük rezgett ártatlanul szenvedő lelképásztoruk karácsonyi bizonyágtétele. Milyen bátran, milyen boldogan hirdette a Megváltó születésének örömhírét!

Kassa korabeli ábrázolás szerint

Az egri püspök börtönéből nehezen fogják viszontlátni, azt mindnyájan jól tudták. Az asszonyok és a gyermekek voltak a leghangosabbak.

A városi tanács odasiető tagjai, ha próbálták is tessék-lássék csitítani a tömeget, eredményt nem értek el. De meg nagyon nem is törekedtek a nép lecsöndesítésére, hiszen ők legalább annyira szerették hű pásztorukat, mint az újabb jogtalanság látára felbőszült emberek. Eddig is elkövettek mindent a fogoly érdekében, meg is kell akadályozni elhurcolását, csak valami baj ne legyen belőle!

Végre a kétely teljesen eloszlott. A ház elé egy útrakész szekér állt. Ezen akarják Egerbe vinni Gál papot – eszmélt a tömeg,

DUTKA ÁKOS

Karácsonyi beszélgetés az Úr Jézussal 1923-ban

*Ha e beteg, bolond világra
Uram, még egyszer megszületnél,
Bár milliányi templomod van,
Kezdehennél megint Betlehemnél.
Szalmajászolnál rangosabb hely
Uram, tenéked ma se jutna:
Soha messzibb a Te országod,
„Miatyánkod” bár mindenki tudja.*

*Ha így jönnél Názáretből
Sápadtan, fázva, december este,
Az ügyefogyott szenvedőkhöz
Párizsba, vagy Budapestre,
S leülnél az éhezők közt
S abból, amit valaha mondtál
Mesélnél új vigasztalásul –
Elfognának a tizedik szónál.*

*Mondjál csak új Hegyibeszédet
S amit mondtál a gazdagokról
S ha gyűlnének az elhagyottak
S szólnál az Írás-forgatókról
S ha megpróbálnád Uram még egyszer
Az Embert rávenni Szeretetre –
Internálnának, esküszöm rá,
Ha nem is vernének mindjárt keresztre.*

Az események most már villámgyorsan követték egymást. A kocsist lerántották a nyeregből, mire a megvadult lovak elragadták a kocsit. Az emberek benyomultak a házba. A zavart fölhaználva Huszár Gál a kemence áttört falán elmenekült. Keresték hívei mindenütt, de nem találták. Egyszer csak valaki elkialtotta: kiszabadult a prédikátor! Boldog megkönnyebbülés töltötte el a szíveket.

Ki lármázta fel a várost? Ki törte be a kemence falát? Olyan kérdések, amikre nem tudunk válaszolni. Hú tanítványának és barátjának, Bornemisza Péternek, saját bevalása szerint oroszlanrésze volt Huszár Gál kiszabadításában.

Amiért a kassai és a környező városok tanácsai, altisztek és katonák, protestáns főurak, s mi több a trónörökös is hiába fáradozott több mint két hónapon keresztül, a szeretett lelképásztor börtönének ajtaját János-nap estéjén megnyitotta a nép elszánt megmozdulása. Így fordult örömmre Kassán ez a szomorúnak indult nap.

CSOHÁNY JÁNOS

Kanadai magyar karácsony

Karácsonyi istentisztelet a torontói magyar reformátusok templomában

Budapestről Kanadába, Torontóba kilenc órás repülőút után, fáradtan érkezik az ember. A 2,5 millió lakosú település Kanada legnagyobb és legforgalmasabb városa. Soknemzetiségű világváros az Ontario tó partján.

Az angol és francia telepesek utódai megsztják hazájukat az Ázsiából, Afrikából, Európából újonnan betelepülőkkel. A város óriási kiterjedésű, toronyházakkal, takaros családi házakkal, hatalmas, érintetlenül hagyott erdőkkel, folyókkal, kis patakokkal, rengeteg fekete és szürke mókussal, kanadai vadlibával, sirállyal. Csípős a hideg, szép a hótakaró. A város karácsonyi díszében csodálatos látvány. A hatalmas embertömeg földalattival, busszal és személygépkocsival közlekedik. A levegő tiszta, nincs légszennyeződés.

A forgalmas Eglinton sugárútról csendesebb környékre kanyarodunk. Vöröstartó, neogótikus templom bejáratánál kétnyelvű tábla fogad: „*First Hungarian Presbyterian Church – Első Magyar Református Egyház – Lelkipásztor: Nt. Vass Zoltán*”.

Ez az épület 1967 óta lelki otthona a torontói magyar reformátusoknak. Az épület angolszász mintára több funkciót is betölt. A legtágasabb az istentiszteleti terem, innen lépcsőn lehet lemenni a közösségi alkalmak színterére. Itt az ebédlő, a konyha, vasárnapi iskola, hittanterem található. Minden karácsonyi díszbe öltözött.

A gyülekezet 200 lelkes. Az idősebb generáció a második világháború éveiben érkezett, vagy az azt követő kommunista hatalomváltás miatt választotta Kanadát új hazájának. A következő nagy hullám 1956-ot követően érkezett, amikor is a kanadai kormány szervezeten fogadta és segítette a magyar emigránsokat. Az ő gyermekeik már itt születtek, beszélnek magyarul, és ha házastársuk is magyar, akkor az ő gyermekeik, az unokák is tudnak magyarul. Természetesen, sok a vegyes házasság a második generáció körében, az ő gyermekeik már nem mindig értik a magyar szót.

Gyermekeinkkel a hittan terem felé igyekszünk. Kisgyermek egyaránt angolul beszélnek, mi magyarul szólunk, ettől fogva ők is így folytatják. A vasárnapi iskolában felzen-

dül a „*Dicsőség mennyben az Istennek...*” ékes magyar nyelven.

Az istentiszteletre érkezők megtöltik a padokat. A lelkési köszöntés elhangzik angolul és magyarul, az igeolvasás, íge hirdetés magyarul. Két fiatal orgonista vezetésével felcsendülnek az Óhazában tanult karácsonyi énekek. A szétszabdalt magyar Haza szétszórtott gyermekei itt, ebben a hajlékban egy közös test tagjaiként, egy szívvel, lélekkel énekelik havas erdélyi, óhazai, délvidéki, kárpátaljai, felvidéki karácsonyokra emlékezve, hogy „*Krisztus Urunknak áldott születésén...*” A testet öltött Úr Jézus itt van közöttünk. A fenyőillat, a gyertyafény, az úrvacsora emelkedett hangulatot teremt, réglátót, kedves arcokat, utcákat, gyermekkori templomokat idéz. Fájdalmasan és felszabadultan. Fájdalmasan az elhagyott otthon emlékeinek szorításában, és felszabadultan a megtalált új haza biztonságában. A magyarul és angolul elmondott áldás után az emberek az ebédlőben kávét, teát, diós, mákos bejglit fogyasztanak, beszélgetnek, aztán igyekeznek hazafelé, a terített családi asztalhoz. Vannak, akiknek másfélórás az útjuk hazáig.

Ez a gyülekezet komolyan veszi az Úr Jézustól kapott missziói parancsot. A diakóniai szeretetszolgálat 1966-ban, még Seress Ödön tiszteletes úr idejében indult. Céljuk, hogy erejükhez mérten segítsék az anyaországi és az elszakított területeken élő rászorulókat. A Debreceni Református Kollégiumban négy diákot támogatnak, a Kolozsvári Református Kollégiumnak ösztöndíj- és tanulmányi segítyt juttatnak. Árva gyermekek otthonát támogatják Nagyváradon, Szamosújváron, Marosvásárhelyen, Nagydobronyban, évi tanulmányi segítyt juttatnak egy árva lánynak Nagyikindán. Hozzájárultak a beregszászi öregotthon mosodájának építéséhez, a Kárpátaljai Református Gimnáziumok élelemellátását szolgáló tehenészet létrehozásában és fenntartásában. Az Utolsó Szalmaszál Alapítványon keresztül 50 Szabolcs megyei családnak készítenek karácsonyi ajándéksomagot.

Honnan van ereje ehhez egy 200 fős gyülekezetnek? A jobb anyagi körülmények ehhez nem lennének elegendőek, megfelelő lelki megalapozás is szükségeltetik. Ismerjük ezeket az embereket, komolyan veszik a napi bibliolvasást, az imádkozást, az adakozást, a

közösségi alkalmakon a részvételt, a beteglátogatást, az újonnan érkezők befogadását, felkarolását.

Az Asszonykör tagjai minden szerdán bibliaóra után csigatésztát készítenek, különböző alkalmakra magyaros ételeket főznek, süteményeket sütnek, ezt eladják és a bevételt diakóniai célokra fordítják. A Férfikör tagjaival karöltve készítik a finom disznótoros vacsorát, amire évek óta nagy igény van, nemcsak a magyarok, hanem az angolok körében is. Megjelennek izletes termékekkel különböző vásárokon, ünnepi rendezvények bonyolítását vállalják az ebédlőben. Ez mind fáradtságos munkával jár, Istenre figyelve, szeretettel, nagy szakértelemmel végzik. Más felekezetek tagjai is eljönnek ide egy-egy finom vasárnapi ebédet elfogyasztani.

Az utánuk jövők, a fiatalok belenőnek a kialakult rendbe. A nyári táborokban a gyermekekkel a szülőket is szívesen fogadják segítőknek. A tó partján eltöltött hét lelki-teszt felüldést jelent mindenkinek.

A torontói magyar reformátusok lelki háza otthont jelent a Szép Magyar Szónak is. Történelmi, egyházi évfordulókon színvonalas rendezvényekben gyönyörködik a közönség. Egyházi színdarabokat adnak elő, verseket szavalnak, énekel az énekkar, magyar táncokat mutatnak be, művészeket, előadókat hívnak az anyaországból.

Toronto házaira, útjaira puhán hull a hó. Lassan befedi a várost, az országot, mely annyi kivándorlónak vált befogadó házájává.

Otthon, a Kárpát-medencében is fehérek a tájak. Ebben a fehér ragyogásban könnyebb hinni a tisztaságban, a tisztességben, abban, hogy Isten ott készített nekünk értelmes, Benne kiteljesedő életet. Minden nyomorúságunknak az az oka, hogy elhagytuk az Urat. A magyarság jövője ott, a Kárpátok alatt azon áll vagy bukik, hogy visszatál-e Teremtőjéhez és Megváltójához. Egy imádkozó nemzet az álmom, amely önpusztító és szolgaság alá vetett állapotában az Úrhoz kiált önmaga védelméért és szarnokai ellen.

Drága Testvéreim, otthon és a nagyvilágban, imádkozzunk népünk lelki ébredéséért!

KÖRÖSFŐI-SZABÓ ANNA

PATAKI ISTVÁN

Azokért

Szeretteimnek

*azokért jöttem akik sírnak
gyógyírnak enyhe vigasznak
s azokért is kik kacagnak
örülve minden kacatnak*

*azokért jöttem akik vártak
ne legyen néma a vártas
s azokért is kik tagadnak
súlyra legyek a szavaknak*

*azokért jöttem kik alszanak
legyek ébresztő pirkadat
s azokért is kik éberek
velük virrasztva kérdezem*

*mit ér ki vigasztal ébreszt
ki megtöri a néma félszet
csak önmagát kérdezni nem meri...
veri az Isten mert emberi*

Karácsonyi történet

Mi, gyerekek, nagyon vártuk az első havat. Karácsonytájt érkeztek meg nyugat felől a szürke fellegek, s letették terhüket a hegyek koszorúja övezte völgyben, de nem olyan városias, hosszú szállingózás módján, hanem vastag bunda alá került a táj, a falu. Az iskolának akkor egyszerűen vége szakadt, a szünidő kezdetét nem a kalendárium betűi, hanem az első hó jelentette. Mi már december eleje óta a reggeli felkelés után azonnal az ablakhoz siettünk, hogy ledörzsölve a jégvirágokat, megláthassuk az első havat, szabadságunk kezdetét.

Idén sem kellett csalódnunk. Már november végén megjelentek a fellegek, Andrásnapra már hősipka borította a Kőmőge tejét, s december közepén egy éjszaka két arasznyi hó hullott, betérített mindent, s mesevilágot varázsolta a környékre.

Hurrá! – rohantunk vissza az ablaktól, s sarokba dobva az iskolatáskát, lázasan kezdtük szőni a szünidei terveket. Kertünk vége a hegyek lábáig nyúlott, s kukoricacsutkát cipőnkre kötve vígan siklottunk a havon. Csúszkálással, rödlizással telt az idő, s este, mikor a konyhában egybegyűlt a család, hallgattuk az öregek szavát, apám, Márton tréfalkozásait, a világ gondját, s körülfogott bennünket anyám szerető gondoskodása.

Kezdetét vette a sütés-főzés, a készülődés. Hamarosan itt a karácsony.

S mikor apánk egy este azt mondta, hogy másnap levágjuk a disznót, tudtuk, már csak napok vannak hátra, s esténként leszakítva a leveles naptár lapjait, mi, gyerekek, lestük azt az egyre közelebb kerülő piros betűs számot. Már a szánkozás sem volt az igazi, s amíg a férfiak az udvarban tettek-vettek az állatok körül, mi néztük a konyhaasztal köré kuporodva az anyám keze alól kikerülő mézes figurákat, cukordíszeket, apró meglepetéseket.

Titkolózni nemigen lehetett, nem is volt rá szükség. Őszinte világ volt a miénk, tiszta szándékú, egyszerű szavú.

Úgy mondták otthon: karácsonykor Jézust várjuk, hogy eljőjön hozzánk, készülünk, hogy méltónak találjon minket. S az igazi ajándékok ezek az esték voltak, amikor a család összehajolva, gyerekek és szülők közös izgalmával, tréfalkozással az eljövendő nap örömeiben készülgetett.

Egy este, hogy apám elfújta a lámpást, Dorka húgom odasúgta anyjának: Anya, ugye a Mennyországban is így telnek az esték?

Anyám igenére már tudtuk, eljön Ő hozzánk, mint tavaly, tavalyelőtt, s amióta csak az eszemet tudom. Azznap szépet álmodtam, angyalok seperték a havat a behavazott utcán.

Egy meglepetés azonban mindig volt. A fa. Ezt mindig apám hozta, de oly észrevétlen, hogy mi, gyerekek sehogyan sem értettük, hogyan kerül oda az asztalra, csak lenyűgözve álltuk körül este a gyertyafényben alakot öltő karácsonyfát.

A várt reggelen apám szokás szerint fogta a fejszét, felvette hótaposó csizmá-

ját, s mikorra mi előkészülődünk a meleg dunyhák alól, már csak imbolgoló alakját láttuk a hegynek tartva a fehér hómezőben.

A fát még az ősszel kinézte. Igaz, kicsit messze kellett mennie fel a hegyekbe, de ezt az utat minden évben megtette, talán neki is le kellett tenni a gondokat, kóborolni a csendes, behavazott tájon. A hó érintetlen volt, nehezen haladt előre. Itt-ott állatnyomokat látott. A fagy megdermesztette a fákat, bokrokat, s tündérvirággá varázsolta az erdőt. A Kőmőge alatt vitt az útja, aztán fel egy dombtetőre, majd végig a gerincen. Megismerte a helyet. Az ősszel itt kaszáltak egy réten, s már akkor látott egy kis fenyőfát. Arányos termete, dús ágai, tömött levelei, szürkészöld színe rögtön feltűnt neki, s képzeletében már látta is felöltöztetve a szoba sarkában. Ott is volt a fa egy kis beszögellésben, évszázados fenyők oltalmában. Két csapásra kivágta, majd kicsit megpihenve belakmározott tarisznyájából, amelyet anyám varrt neki, s elindult visszafelé. A megindult hóesés betemette a nyomokat, s bizony iparkodnia kellett, hogy sötétedésre visszaérjen. Baljós zúgással feltámadt a szél. Hóna alatt a fenyőfával ugyancsak különös látvány lehetett.

De ismerte a tájat, hiszen itt gyerekeskedett, s a falut is alig hagyta el. S mikor arról beszélt az unszolásunkra, hogy volt egyszer Pesten is, teljes bizonyossággal gondoltuk, hogy apánk világlátott ember. Leért a völgybe, s már erőst szürkült az idő, mikor elérte a falu első házaiz.

A hegyek alatt, a forrásnál – hova együtt jártunk a nyáron a többi gyerekkel vízért –, kis ház állott. Egy öreg juhászé volt, kit, mivel nem csizmában járt, hanem bakancsban – mindenki Bakancsos Pista bácsinak szólított.

Rossz érzés fogta el apámat a behavazott udvar, a setét ablakok láttán. Megnyitotta a kertajtót, letámasztotta a fát a tornácra és benyitott a házba. Pista bácsi az ágyban feküdt.

– Mi van magával? – kérde apám, ahogy meggyújtotta a világot. – Beteg vagyok, Márton – mondta az öreg. A kályha hideg volt. – Mindjárt befűtök. Zsófi majd holnap hoz meleg levest meg kóstolót.

Kiment a fészerbe, fát keresett. De csak a hó alatt talált nyirkos, korhadt fadarabo-

kat, így a feladat reménytelennek látszott. Aztán pillantása az ajtónál lévő fára esett. A tuskóra tette a kis fenyőt, s nagyot fohászolva apróra hasította.

Lassan pattogni kezdett a tűz, s fenyőillat töltötte be a kicsi házat. Pista bácsi megkönnyebbedett. – Akkor holnap – mondta apám búcsúzóul.

Már nagyon vártuk őt. Nehéz lépteit hallva izgalom vett rajtunk idehaza. Végre mindannyian együtt vagyunk idehaza.

Mikor pillantásunk fehér arcára esett, csak annyit gondoltunk, milyen hideg lehet, s újra átadtuk magunkat a várakozás bódító érzésének. Anyám néhány szót adott apámmal, majd ünneplőbe öltözve ültünk le a konyhában, s kezdődött, amit úgy vártunk. Apám ölbe vett bennünket, s szokásunk szerint mesélni kezdett egy idegen országról, egy házaspárról, a születendő kisgyermekről, emberekről, hatalmasokról és szegényekről. Beszélt a rokonokról, a barátokról, a nélkülözökről, s percek alatt odavarázsolta elénk a falut, a múltat és jövőt, az egész világot. Aztán énekelni kezdtünk, s mikor a kis csengő megszólalt, nagy izgalommal nyitottuk ki a szobaajtót. Az asztalon egy tányérban ott voltak a mézes és cukrozott díszek, égtek a gyertyák a tartókban, de a fa, a fa nem volt sehol.

Könnyes szemmel, kérdően néztünk apánkra. A sarokban állt, anyával egymáshoz hajoltak, szemükben megcsillant a gyertyák fénye.

– Találkoztam az úton Vele, elkérte a fát, én meg odaadtam neki, hiszen nem illik egy kérést Tőle megtagadni.

Szavai megnyugtatóan csengtek. Anyám, hogy a csend feszültségét feloldja, az ünnepi asztalhoz invitált bennünket. – Boldog karácsonyt mindenkinek – mondta, és behozta a gözölgő levest.

GARAY ANDRÁS

DÖMÖTÖR TIBOR

Karácsony

*Karácsonykor:
Angyalok szállnak,
Híradást hoznak,
Béke jegyében,
Élet fényében,
Szentség lelkében,
Hívők hitében,
Krisztus képében
Földön jár az Isten.*

*Karácsonykor:
Harangok zúgnak,
Szent ígék szólnak,
Imádság szárnyán,
Szíveknek vágyán,
Zsoltárok hangján,
Szeretet hídján,
Bocsánat útján
Mennyben jár az ember.*

Karácsonyi üzenet

A karácsony üzenete az, hogy bár tökéletes emberré született Jézus, mégis Isten Fia. Ugyanakkor kiszolgáltatott szegény csecsemő volt az első karácsonykor, akinek csupán egy istállóban jutott hely. Mégis angyalok jelentették születését a betlehemi mezőn a pásztoroknak, akik aztán sietve felkeresték és hódoltak előtte mint a megérkezett Messiás előtt. Pásztoroknak jelentették az angyalok a Megváltó születését Izráel népe körében, ezeknek a társadalmilag és vallásilag megozott embereknek és nem az illetékes izraelita vallási és politikai vezetőknek, akik azon az éjszakán nem a mezőn örködtek nyájai mellett, hanem előkelő körülmények között pihentek, vagy éppen a Szentírást tanulmányozták, vagy politikai terveket kovácsoltak.

Nem véletlen, hogy amikor isteni küldetését gyakorolta a Názáreti Jézus, olyan emberközeli tudott lenni, olyan együttérzéssel közelített az emberek problémáihoz és segített azok megoldásában, hiszen Mennyei Atyja Őt a szegényekhez is küldte, sőt először azoknak jelentették angyalai megszületését. A keresztyének éppen ezt az emberközeli, segítőkész Krisztust keresték és keresik ma is, Akihez bizalommal fordulhatnak minden dologban.

A karácsony továbbá megváltást hozott a világ minden népének és szabaddal lehetőséget minden embernek és nem csupán az ószövetségi választott népnek. Az akkori világ legtudósabbjainak képviselői, egyszersmind az Izráelben kívüli népek képviselőiként hódoltak karácsonykor Jézus Krisztus bölcsőjénél. Ezeket a tudósokat

nevezi napkeleti bölcseknek a Szentírás. E csillagászok és csillagjósok az akkori tudományos ismeretek alapján találták meg a világ Megváltóját. Egy ritka csillagegyüttállást (konstellációt) számítottak ki előre és azt úgy értelmezték, hogy az utolsó idők (a világvége előtti korszak) világuralkodója Izráelben születik meg a Jupiter és a Szaturnusz bolygónak a Hal csillagképe jegyében történő együttállása időpontjában. Ezért mentek a megadott időre Betlehembe. Megtalálták a kis Jézust az istállóban, leborultak előtte és imádták, s ajándékokkal halmozták el. Hódolatuk azt jelenti, hogy a világ nem zsidó népeinek nevében és képviseletében is voltak ott, anélkül, hogy e rejtett értelemről tudtak volna. Krisztus minden néphez és minden társadalmi helyzetben lévő emberhez és emberért jött, gazdaghoz és gazdagért, szegényhez és szegényért, iskolázotthoz és iskolázottért, iskolázatlanhoz és iskolázatlanért, izraelitához és izraelitáért, és bármely más néphez tartozóhoz és bármely más néphez tartozóért. Krisztus nem személyvologató. Pál apostol ezt így fogalmazta meg: „Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolgá, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.” (Gal 3,28)

Karácsony a szeretet ünnepe is, hiszen Isten a világ iránti szeretetből küldte el Fiát, hogy testvérünké születve testvéreké tegyen bennünket. E szeretet miatt vállalta Krisztus a megváltó halált is, „mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűlétű Fiát adta, hogy aki hisz öbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

CSOHÁNY JÁNOS

OLVASÓLÁMPA

Ajtórésnyi zsoltár

„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” (Jel 3,20)

Fabiny Tamás lelkipásztor, a magyarországi Északi Evangélikus Egyházkerület püspöke. Imádságos hangú elmélkedéseit, meditációit szabadvers formájában olvashatjuk a címben szereplő verseskötetben. Igyekeznek érinteni az élet különféle területeit: gyermekkor, sport, istentisztelet, háború – mindent szigorúan az Íráshoz alkalmazva. Azért is megéri forgatni könyvét, mert ügyesen áthidalja a modern életképek és a Biblia igéjének látszólagos időbeni távolságát. Áhítataiban az ige jelen időben érinti meg az olvasót. Úgy alkalmazza a bibliai történeteket, a krisztusi tanítást, hogy azok egészen beleilleszkednek mindennapjaink világába. Úgy használja még a fantáziáját is, hogy az ne terelje el az igét emberi érdekek vakvágányára, ne magyarázzon bele semmi oda nem illőt, hanem hiteles és hű tolmácsolója legyen Krisztusának.

Nyomában játszi könnyedséggel tanulhatunk meg a mai magyar nyelven imádkozni anélkül, hogy szakítanunk kellene Dávid zsoltáraival vagy „bibliás őseink” lel-

kiségével. Csetlő-botló gyermeknek érezd magad? Isten előtt nem kell szégyellned, ő megértően mosolyog sutaságaidon! Félsz, hogy megítélnék vagy talán épp benned vannak előítéletek? Ne félj: a farizeus is meglepődött, amikor megpillantotta az asztalnál ülő vámszedőt a tékozló fiú apjánál tartott ünnepi vacsorán... de volt számára hely! Az 1 Korintus 13 szavai kendőzetlenül állítanak szembe az igazsággal:

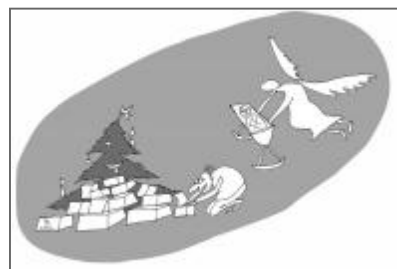
„A szeretet nélküli birtoklás: fősvény.
A szeretet nélküli adakozás: képmutatás.
A szeretet nélküli vallásosság: bigott.
A szeretet nélküli hit: vakbuzgó.
A szeretet nélküli remény: fanatikus.
A szeretet nélküli élet: értelmetlen.”

Ajtórésnyi zsoltár. Ennyi elegendő lenne. Résnyre megnyílni az örök Isten előtt. Nem túl indiszkrét, nem toladó kérdés. Nem a házalóké. Nem azt akarja sugallni, hogy ereszd be a kisujjamat, beteszem az egész lábamat a lakásodba, családotba. Csupán résnyre hagyjuk nyitva az ajtót, ablakot, a fény utat tör! Az Isten Fia megelveníti a szobánkat, hogy legyünk mindnyájan a Szentlélek templomai!

Ne lepődj meg rajta, hogy értékrended és észjárásod megváltozik! Egészségedre válik! Mert „megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három. Ezek közül pedig legnagyobb: JÉZUS.” (Az idézetek a kötet Egy-korintus-tizenhárom c. elmélkedéséből származnak.)

GERÉB MIKLÓS

FIRKA

Hol keresed?!

Adorjáni László rajza

A MUSICA SACRA KÓRUS ZENAI ALBUMÁRÓL

„Szívembe rejtettem a Te beszédedet”

Az előadók a Biblia évét is ünnepelhetik ezzel a színvonalas összeállítással, hisz a lemezen a felolvasásra kerülő igék a Biblia üzenetét szövegtartalmilag, hangulatilag mélyítik el ezt az üzenetet.

A lemez anyaga az egyházi ünnepekről, a keresztyéni helytállásról, emberi és nemzeti helytállásról szól. A mai istenkereső embert szólítják meg az igeversék és az ezekben megszólaló gondolatokat, érzéseket viszik tovább, színezik a zeneművek, irodalmi művek. A vezérgondolat Isten közelségét hirdeti, és ennek a gondolatnak a vázát három igeversék adja. Az első ige a Zsoltárok könyvéből való, ez a lemez címadója is: „Szívembe rejtettem a Te beszédedet”. A második ige a hit megtartó erejéről szól a Zsidókhoz írt levél

alapján: „Szolgáljatok az élő Istennek.” A befejező részben a Máté evangéliuma hirdeti a keresztyén ember erkölcsi nagyságát: „Ti vagytok a világ világossága.” A versekről

szólva: Wass Albert évi van, talán ezért szerepel több vers tőle a lemezen, de ez a lemez, mert ő hívó keresztyén magyar ember maradt a száműzetés, a bujdosás idején is. Hallgathatunk Ady, Reményik és Szilágyi Domokos verset is az összeállításban, ezek a versek is illeszkednek a témakörbe, hisz istenhitről, emberi helytállásról, magyarságtudatról szólnak.

A lemezt hallgatva ünnepélyes hangulat került hatalmába. Ady szavaival élve „szent káprázatot...” éreztem, de megérintett Wass Albert üzenete is, mely így szól: „...az ember hittel a szívében épített az ő Istenének.”

Ez a lemez segít lélekben felülemelkedni a mindennapi gondokon, segít ünnepelni és közelebb kerülni Istenhez. Ezért ajánlom mindenki figyelmébe. Köszönet érte a Református Egyháznak, a Musica Sacra kórusnak, a szavaló felnőtteknek és diákoknak. Külön köszönet azért, hogy az érmihályfalvi GGG Irodalmi Kör tagjai is részt vehettek ebben a nemes munkában.

KISS KÖRÖSI JOLÁN tanár

KÖZGYŰLÉS ÉS LEKÉSZSZENTELÉS NAGYKÁROLYBAN. A Királyhágómelléki Egyházkerület november 21-én tartott közgyűlésének döntése értelmében 2009 Kálvin, valamint Pál apostol éve lesz az egyházkerület számára. **Tőkés László** püspök, EP-képviselő a református egyház közösségi szerepvállalásáról szólva kijelentette: nehéz időkben, amikor a nemzet létét veszély fenyegeti, szerepet kell vállalnia a papságnak a politikában is. Az adminisztratív ülést követő ünnepi istentiszteleten **Csúry István** helyettes püspök hirdetett ígét, majd **Bogya Árpád, Kovács Zsuzsanna Tünde, Gödri Réka, Szomor Attila, Demeter Sándor** és **Kovács Péter Zoltán** felszentelésére került sor. Kiosztották az egyházkerület díjait is. Ennek során öt gyülekezet képviselője vehette át a Pro Ecclesia-díjat: a nagykarolybelvárosi, a szilágylompéti, a székelyhídi, az újsejnéni és a temesvár-kissodai gyülekezet. Pro Partium-díjat kapott Hévézi Endre, Londonban élő magyar képzőművész, a Pro Ecclesia Militans-díjat posztumusz Németh Géza lelkipásztornak, a budapesti Erdélyi Gyülekezet alapítójának ítélték oda.

Lelkészszentelés a nagykarolyi egyházkerületi közgyűlésen. Fotó: Szatmár.ro

ZÁSLÓADOMÁNYOZÁS KÖRÖSTÁRKÁNYBAN. Ünnepélyes zászlóadományozásra került sor november 9-én a köröstárkányi református gyülekezetben. A Szent Koronával ékesített nemzeti zászlót a Budapest V. Kerület, Belváros-Lipótváros önkormányzatának képviselői adták át **vitéz dr. Bartal Sándor** vezetésével. A zászló ünnepélyes felvonása után Bartal Sándor ünnepi beszédében a magyar történelem neves eseményeit elevenítette fel. Az adományozó levél szövege: „Az Úr 2008. esztendejében, a magyar államiség 1008. évében Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. Kerület Önkormányzata a Szent Koronával ékesített, hímzett magyar nemzeti zászlót adományozza a köröstárkányi református templom magyar közösségének a nemzettudat és az össze-

A köröstárkányi zászlóadományozási ünnepség. A kép bal oldalán: Szakács Zoltán lelkipásztor

tartozás erősítése céljából.” Az ünnepi istentisztelet alkalmával a budapesti Szemere úti Gimnázium két tanulója szolgált szavaltókkal, valamint a helyi Nárdus gyermekzenekar népdalfeldolgozóival. Az istentisztelet után a küldöttség megkoszorúzta a köröstárkányi, 1919. április 19-i vérengzés mártírjainak, valamint az I. és II. világháborús hősöknek emléket állító siratófalat.

SAKÁCS ZOLTÁN

KEDVES OLVASÓINK! A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Gazdasági Ügyosztályának döntése értelmében lapunk ára a jövő esztendőben 20 banival – 1,20 lejre – emelkedik. Megértésüket köszönjük!

A SZERK.

A HARANGSZÓ 2008. ÉVI SZERZŐI ÉS MÉDIAPARTNEREI. Folytatva tavalyi hagyományteremtő kezdeményezésünket, ez évi utolsó számunkban is közzétesszük szerzőink névsorát. Köszönetet mondunk külső és belső munkatársaink, tudósítóink, levélfíróink, terjesztőink írásaiért, lelkese-
déséért, támogatásáért, a Harangszó mellett szeretteltjes kiállításáért. Számítunk rájuk 2009-ben is! Öt állandó külmunkatársunknak a Bookline könyvterjesztő cég könyveivel, illetve Horváth Piroska festőművész e célra felajánlott festményeivel, fotóalbumaival és hangoskönyveivel mondunk köszönetet egész évi folyamatos szolgálataukért.

A Harangszó szerzői voltak 2008-ban: A. Kis Béla, Antal Attila, Antal Erika, Adorjáni László, Anca Tibor, Ágoston Balázs, Boros J. Attila, Balázné Kiss Csilla, Barabás Zoltán, Batkáné Éva, Bányai László, Bereczki András, Berke Sándor, Berkesi Sándor, Benda Kálmán, Békefy Lajos, Békefy-Róhrig Klaudia, Béres Borbála, Birta Zoltán, Boros J. Attila, Cieger András, Czanik András, Czinke Zsolt, Csanádi János, Csép Sándor, Csomay Árpád, Csomay Piroska, Csonka-

Kovács Abigail, Csúry István, Csohány János, Ecsedi Árpád, Faggyas Sándor, Farkas Andrea, Farkas Antal, Farkas Zsolt, Fazakas László, Ferencz Csaba, Fried Noémi Lujza, Fodor Lajos, Forró László, Fülöp János, Geréb Miklós, Herdeán Gyöngyi, Hevesi Mónár József, Hlavács Pál, Jenei Tamás, Józsa Ferencz, Kánya Zoltán-Attila, Kasza Ida, Kerekes József, Kiss Kőrösi Jolán, Kovács Dániel, Kollár József, Kurta-Tötös Beáta, Kurta-Tötös Szabolcs, Kupán Árpád, Lukácsi Éva, Lukácsi László, Makkay Botond, Mayer Emőke, Marton Sándor, Muhari István, Máté Krisztina, Molnár-Varga Péter, Müller Dezső, Nagy József Barna, Nagy Norbert, Nagy Róbert András, Orbán Levente, Orosz Otília Valéria, Pándy-Szekeres Anna, Pázmány Attila, Pataki István, Péter Miklós, Pelok Gabriella, Pozán Edit, Romok Márta, Sándor Lajos, Sebestyén Elek Előd, ifj. Sebők Zoltán, Sipos-Vizaknai Balázs, Somogyi Botond, Szabó Árpád Csaba, Szabó Sándor, Szakács Zoltán, Szakmáry Károly, Szeverényi János, Szikszay Nóra, Szőnyi Levente, Tolvaj Judit, Tőkés István, Tőkés László, Tóth Edina, Tóth László, Tóth Emília, Tóth Enikő, Tóth János, Tóth Rozália, Tóth Zsigmond, Uri Imre, Váradiné Sipos Judit, Vásárhelyi Gábor, Vajda Sándor, Vetési Júlia, Visky István, Varga Károly, Varga Augustza, Veres Kovács Attila, Veres Piroska, Vér István, Vinczéné Pálfi Judit, Wagner Erik, Zsizsku János.

Médiapartnereinknek köszönjük, hogy lapunk híreit vitték a világban, beharangozták új lapszámainkat: Erdélyi Napló, Reformátusok Lapja, Nyugati Jelen, Bihari Napló, Háromszék, Árkád, Szilágyság, Erdélyi.ma, Református.ro, Református.hu, Parókia.hu, Althír.org, Hírkereső.ro, Viator.ro, Hírkapu.hu, Mediatica.ro, 25óra.ro, Nagyvárad.ro, Kolozsvár.info, Agnus Rádió, Mkdz.hu, Hírháló.net, Jobbhírek.hu, Hírek.ro, Ics.sk, Hunhír.hu.

FÁBIÁN TIBOR felelős szerkesztő

www.bookline.ro
Könyv, CD, DVD, játék, digitális szoftver házhoz szállítás Erdélyben

IDÉZŐJEL

„Advent az átél várakozás, karácsony a beteljesült ígért, és húsvét közt sűrítve, lepe-reg előttünk az emberiség szellemiségétörténete. A Megváltót a megváltandók kivégzik. De nem a reményt. Mert karácsony nélkül nincs jövő, Húsvét, új esély, hogy a magyarság feltámad, és végre magára talál.”

DÖBRENTAI KORNEL

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerületi Gyülekezeti Lapja
ISSN 1221 – 0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1 lej.

Felelős szerkesztő: Fábrián Tibor. Olvasószerkesztő: Babes Arday Erika. Tördelőszerkesztő: Kraftsikné Petrikó Ildikó. Külmunkatársak: Antal Attila, Balázné Kiss Csilla, Kurta Tötös Beáta, Muhari István, Orbán Levente. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea, str. Moscovei nr 14. Tel.: 0259/434-664; 416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro
A terjesztés, a lelkesítő hivatalokon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza. Készült a nagyváradi Offset Print nyomdában. Felelős vezető: Gorzó Kálmán.